

Nr. 53

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

8 juli 1998

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

BUITENGEWONE VERGADERING

PLECHTIGE HULDIGING

Inhoud

Nr. 53

Woensdag 8 juli 1998
Buitengewone vergadering

Plechtige huldiging naar aanleiding van 30, 25 en 20 jaar parlementair mandaat	1
Gelukwensen	1
Lofredes Spreker : minister Luc Van den Bossche	1
Dankwoord Spreker : de heer Herman Suykerbuyk	9
Regeling van de werkzaamheden	11

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 11.53 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

PLECHTIGE HULDIGING NAAR AANLEIDING VAN 30, 25 EN 20 JAAR PARLEMENTAIR MANDAAT

De voorzitter : Dames en heren, we brengen nu hulde aan de heer Suykerbuyk voor zijn dertig jaar parlementair mandaat, aan de heer Kuijpers voor zijn vijfentwintig jaar parlementair mandaat en aan mevrouw Tyberghien-Vandenbussche en de heren Gabriels, Van den Brande en Baldewijns voor hun twintig jaar parlementair mandaat.

Mag ik de kamerbewaarders verzoeken de jubilarissen naar hun plaats te begeleiden ?

(De jubilarissen vervoegen zich bij de vergadering en nemen plaats.) (Applaus)

GELUKWENSEN

De voorzitter : Dames en heren, naar aanleiding van deze plechtige huldiging heb ik gelukwensen ontvangen van de heer Langendries, voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, en van de heer Swaelen, voorzitter van de Senaat. Ik lees u graag deze telegrammen even voor.

Ik zal eerst het telegram van de voorzitter van de Senaat voorlezen. 'Samen met alle senatoren, sluit ik me van harte aan bij deze hulde van het Vlaams Parlement aan zijn leden die twintig, vijfentwintig of dertig jaar van hun leven aan het wetgevend werk hebben gewijd. Een wat persoonlijker eerbetuiging voor hun inzet richt de Senaat hierbij tevens tot de oud-collega's, de heren Suykerbuyk en Kuijpers, en tot de voormalig secretaris van de Senaat, mevrouw Tyberghien-Vandenbussche. Aan

alle jubilarissen wens ik, mede in naam van alle senatoren, nog talrijke jaren boeiende en vruchtbare bedrijvigheid.'

De gelukwensen vanwege de voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, de heer Langendries, luiden als volgt : 'Mijn collega's en ikzelf sluiten ons van ganser harte aan bij de hulde die het Vlaams Parlement vandaag bij deze buitengewone vergadering brengt aan de heren Suykerbuyk, Kuijpers en Gabriels en aan mevrouw Tyberghien naar aanleiding van de viering van hun parlementair mandaat van respectievelijk dertig, vijfentwintig en twintig jaar. Onze welgemeende en vriendschappelijke wensen gaan tevens naar onze oud-collega's, de heren Van den Brande en Baldewijns, die hun twintigjarig mandaat vieren.'

LOFREDES

De voorzitter : Mijnheer Suykerbuyk, beste Herman. Dames en heren, op 31 maart 1968 kwam de heer Suykerbuyk in de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Eind 1987 stapte hij over naar de Senaat, en tot op de dag van vandaag – en dat al sinds 1971 – is hij op Vlaams niveau parlementair actief. Dat betekent dat hij, om in moderne persoonsstatuutstermen te spreken, dertig jaar dienstanciënniteit heeft in de parlementaire wereld.

Beste Herman, over zo een parlementaire carrière valt heel wat te vertellen. U hebt de hervorming van het unitaire België tot een federale staat meegemaakt. U was al in dienst – om de beeldspraak van daarjuist even vol te houden – toen de Cultuurraad geboren werd. U hebt de groei tot een Vlaamse Raad en een rechtstreeks verkozen Vlaams Parlement niet alleen meegemaakt, maar ook van harte toegejuicht. U hebt er vooral hard aan gewerkt.

Hulde brengen aan een Vlaams volksvertegenwoordiger bij dertig jaar parlementair mandaat is niet niks. Uw parlementaire carrière eventjes in een paar zinnen samenvatten, is onbegonnen werk. Toch doe ik een poging. Ik sla dus Kamer en Senaat over en belicht maar meteen het Vlaamse niveau. Als lid van de Cultuurraad was u actief in de commissie voor Buitenlands Cultuurbeleid en in een contactcommissie Staten-Generaal. Van de periode van de Vlaamse Raad, tussen 1980 en 1995, vermeld ik uw werk als voorzitter van de commis-

Voorzitter

sie voor Buitenlands Beleid, als ondervoorzitter van de commissie voor Samenwerking, als voorzitter van het Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant, als lid van de werkgroep Verzuiling en de werkgroep Repressie. Vanaf 1985 was u ondervoorzitter in het dagelijks bestuur van de Vlaamse Raad, een functie die u in het Vlaams Parlement vanaf 1995 bleef voortzetten. Nog steeds mogen wij in het Bureau op u rekenen, op een goede wijze en in een prettige sfeer. Uw bijdragen daar zijn steeds positief ; niet probleemcreërend maar integendeel probleemoplossend.

Alleen al deze opsomming geeft aan dat u een veelzijdig mens bent. Uw ruime belangstelling blijkt, behalve uit het lidmaatschap van voornoemde gremia, ook uit andere engagementen. Ik geef een voorbeeld in verband met buitenlandse aangelegenheden, de regio's en Europa.

Het feit dat u in 1996 werd opgenomen in de Europese Ere-Senaat zegt veel over uw houding ten opzichte van Europa : immers, alleen personen die écht iets hebben gedaan voor Europa, valt die eer te beurt.

Meer specifiek met betrekking tot de regio's noemde ik al het Europees Comité van de regio's. Maar nog op een andere manier bent u geïnteresseerd in de regio's en bent u grensoverschrijdend bezig. Dat hoeft natuurlijk niet te verwonderen in het geval van iemand die in de grensstreek woont, op een paar kilometer afstand van buurland Nederland. Het is nog minder verbazingwekkend als men uw wortels kent : uiteindelijk bent u de zoon van een Kempense moeder en een Nederlandse vader. Samenwerking met Nederland is dus vanzelfsprekend voor u. Dat engagement is meer dan duidelijk als we het hebben over de Nederlandse Taalunie. Samenwerking met Nederland tracht u ook te realiseren via het Belgisch-Nederlands Grens Overleg, en verder via het Algemeen-Nederlands Verbond. Het is niet voor niets dat u van harte achter het cultureel akkoord Vlaanderen-Nederland staat.

U hebt een Europese en internationale belangstelling, en dat is voor u niet in tegenspraak met uw Vlaams bewustzijn. U waakt over de Vlaamse belangen in Brussel of de Rand : uw lidmaatschap van het Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant is daarvan een bewijs. Uw Vlaamse overtuiging, die terug te voeren is tot de jeugdbeweging en uw studententijd, heeft duidelijk een sociale dimensie. Dat komt bijvoorbeeld al tot

uiting wanneer u ijvert voor woonrecht in gemeenten waar sociale verdringing een probleem is.

Uw interesses variëren van staatshervorming en institutionele problemen, over regelgeving en maatschappelijke zaken, tot gemeentelijke gemeenschapszaken. Daarmee kom ik tot een ander politiek niveau. Ook op gemeentelijk niveau bent u namelijk jarenlang actief geweest. Van 1965 tot 1995 was u burgemeester van Essen : ook daar dus een 30-jarig mandaat ! Dat is al evenmin te onderschatten.

Mijnheer Suykerbuyk, beste Herman, uw politieke carrière is niet zo maar eventjes te overlopen in deze luttele minuten. Maar ik wil met heel veel nadruk zeggen dat we u dankbaar zijn voor uw jarenlange inzet en dat we u zo dadelijk, als teken van waardering voor dit 30-jarige parlementaire mandaat, met heel veel genoegen het ereteken overhandigen. Ik ken echter uw geduldige natuur, en u zult het me dan ook wel niet kwalijk nemen dat ik, na een uiterst warm applaus voor u, eerst nog het woord richt tot onze volgende jubilarissen. (*Applaus*)

Mijnheer Kuijpers, beste Willy, het is nu alweer meer dan een jaar geleden dat deze assemblee, op 19 februari 1997, van u afscheid heeft genomen. Ik heb het toen vooral gehad over uw sociaal-geëngageerd wereldburgerschap. Vandaag heb ik de kans om – wat ik toen niet heb gedaan – nog even uw parlementaire en politieke carrière in herinnering te brengen.

'Vlaming zijn om Europeeër te worden' : die leuze kenmerkt uw politieke carrière. Eerst werd u, van 1971 – met rolkraag – tot 1984, volksvertegenwoordiger en lid van de Cultuurraad en de Vlaamse Raad. Van 1979 tot 1984 was u ook quaestor in de Kamer. Daarna begon het Europese burgerschap voor u op een hoger niveau : van 1984 tot 1989 was u lid van het Europees Parlement, en van 1986 tot 1989 was u daar ondervoorzitter van de ACS-EEG Paritaire Vergadering.

Vlaanderen bleef echter lonken. Van 1989 tot 1991 was u opnieuw lid van de Senaat en van de Vlaamse Raad, en van 1991 tot 1995 was u gecoöpteerd senator. Vanaf 1970 bent u daarenboven met tussenpozen gemeenteraadslid van Herent geweest, en van 1983 tot 1988 eerste schepen. Van 1989 tot 1992 was u algemeen nationaal secretaris van de Volksunie.

In 1995, het jaar van uw 58ste verjaardag, bent u burgemeester van Herent geworden. U werd toen

Voorzitter

ook, tot uw eigen grote voldoening, tot lid van het eerste rechtstreeks verkozen parlement van de Vlamingen verkozen. Op 1 maart 1997 hebt u bewust, en uit overtuiging, een punt gezet achter een rijk gevuld parlementair mandaat van 25 jaar, om u volledig te kunnen wijden aan uw troetelkind Herent.

Het blijkt al uit uw lidmaatschap van het Europees Parlement : u hebt een belangstellingsfeer die in velerlei opzichten ver buiten onze grenzen reikt. In onze parlementaire instelling brengt u die belangstelling ter sprake. De toestand van de volksminderheden gaat u erg ter harte. Kosovaren, Tsjetsjenen, Eritreeërs, Albanen, Basken, Koerden : allen kunnen zij op uw steun rekenen.

Die gedrevenheid blijkt ook uit uw benadering van de Vlaamse problemen. Uw belangstelling is ruim, en wordt geïnspireerd door culturele en sociale openheid en door tolerantie. U hebt dat typische doorzettingsvermogen, zelfs als het misschien ten koste van uw gezondheid gaat. U maakt duidelijk dat we als Vlamingen internationaal kunnen en zelfs moeten zijn. U bent het levende voorbeeld dat we onze eigen banden kunnen doorbreken, en toch Vlaming in hart en nieren kunnen blijven. Het zal u niet verbazen dat ik me daar goed in kan terugvinden.

Wat ons als collega's misschien nog het meest in u heeft getroffen, is de uiterste consequentie waarmee u uw principes doortrekt. De principes waar u voor staat, zijn in uw hele persoon en in uw hele manier van leven en handelen terug te vinden. Er staat dus niet zomaar in uw CV dat u belangstelling hebt voor pleeggezinnen : u adopteert ook zelf 42 kinderen. Er staat niet zomaar dat u aandacht hebt voor het probleem van de mensenhandel : u onderneemt acties. Er staat niet zomaar dat het leefmilieu en de culturele omgeving u na aan het hart liggen : u stelt ook parlementaire vragen over monumenten in uw streek en over de kwaliteit van de leefomgeving. Misschien zijn we het niet altijd eens met die principes, maar de manier waarop u ze uitdraagt, zijn voor ieder van ons een voorbeeld.

In mijn huldiging van 19 februari 1997 heb ik onze assemblee er nog aan herinnerd wat voor een moeilijke en lastige geus u wel bent. Blijkbaar weet u van geen ophouden. Zo heb ik me laten vertellen dat u onlangs nog een cd met proletarische liederen in het 'Algemeen Beschaafd Levens' hebt opgenomen. Het persagentschap Belga voegde daar in zijn bericht nog fijntjes aan toe dat een van

die liederen gaat over de opkomst, na de Eerste Wereldoorlog, van de urinoirs in het Leuvense straatbeeld. Beste oud-volksvertegenwoordiger, ik vermoed dat u een vrij uniek exemplaar blijft van de soort 'homo parlementarius'.

Mijnheer Kuijpers, beste Willy, ik voeg zo dadelijk een bescheiden daad bij mijn misschien wat onbescheiden woorden, door u als blijk van onze waardering voor uw 25-jarige parlementaire inzet het ereteken te overhandigen. Het ga u verder nog goed. (*Applaus*)

Mevrouw Tyberghien, wie hulde mag brengen aan Vlaamse volksvertegenwoordigers bij zoveel jaar parlementair mandaat, wil graag eens graven in oude krantenknipsels. Het is immers aardig om te zien hoe aankomende politici in de pers geïntroduceerd worden, en nog veel aardiger om daar twintig jaar later nog eens stil bij te staan.

In krantenberichtjes uit 1977, toen Maria Tyberghien kamerlid werd, werd zij in het Laatste Nieuws en De Standaard met haar eigen woorden geschetst als een 'strijdlustige vrouw, die zich niet laat afschrikken door het werk in de Wetstraat'. Alleen de combinatie van een politieke carrière en het gezinsleven leek haar als moeder van vier kinderen zorgen te baren. Zo werd het nieuwbakken kamerlid Maria Tyberghien door de kranten in april en mei 1977 beschreven.

Nu is het niet zo, mevrouw Tyberghien, dat het kamerlidmaatschap uw allereerste stap in de politieke wereld was. Daarvoor was u al in 1974, als kandidaat van de Boerenbond, verkozen tot provincieraadslid. Vanaf 1977 zetelde u ook in de gemeenteraad van Houthulst. Eigenlijk zat u bijna van huis uit in de politiek, aangezien uw vader en uw grootvader aan moeders kant senatoren waren.

Een opsomming geven van uw parlementaire carrière is niet moeilijk, want we beschikken in onze administratie over een uitstekend archief. Veel interessanter echter dan te vertellen dat u tot 1981 in de Kamer zetelde en daarna in de Senaat actief was, is een opsomming van uw belangstellingsfeeren. Die zijn immers goed af te leiden uit uw lidmaatschap van verschillende commissies. Vergeef me dat ik hierbij binnenhuis blijf en kijk naar de Cultuurraad, de Vlaamse Raad en, vanaf 1995, het Vlaams Parlement.

Op mijn lijstje kom ik in de periode tot 1995 items tegen als taalwetgeving, culturele promotie en cultureel patrimonium, maar ook ruimtelijke ordening – toen vaak leefmilieu en landinrichting -, sport en

Voorzitter

toerisme. Aan dit lijstje van commissies kunnen we dan nog een werkgroep Vrouwen en een werkgroep Jacht toevoegen. Ook in de periode na 1995 komen diezelfde belangstellingsgebieden weer terug : de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting, de commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer, de commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid en de werkgroep Gelijke Kansen mogen op u rekenen.

Zoals gezegd toonde u zich vooral op het gebied van de ruimtelijke ordening geëngageerd. Als minister van Leefmilieu werd ik meermaals geconfronteerd met uw vasthoudendheid tijdens het parlementaire debat. Ik herinner me uit het recente verleden vooral de lange discussies die rond de bescherming van de kustduinen werden gevoerd. Tijdens die bespreking trok u letterlijk de boer op om de weerslag van de beschermingsmaatregelen op de ruimtelijke ordening te gaan bekijken. Tegelijkertijd wierp u zich op als de woordvoerder van de kleine grondbezitters in het duinengebied – ik leg de nadruk op het woord 'kleine'.

In dat hele debat is het, onder andere door úw inzet, duidelijk geworden dat het met goede wil van alle betrokken partijen mogelijk is om tot een regelgeving te komen die het doel van de bescherming realiseerde, maar die ook werkelijk werkbaar bleef voor de betrokkenen, sociaal was en toch resultaat had. Voor die combinatie heb ik eerbied gekregen. Dat we erin geslaagd zijn een belangrijk gedeelte van ons duinenareaal te beschermen, werd mede door uw bijdrage aan die parlementaire besprekingen mogelijk gemaakt.

Uw interesses liggen, behalve op het gebied van ruimtelijke ordening, verder nog op het gebied van de bestuurbaarheid van de kleine gemeenten. Dat verwondert me niets. Sinds 1977 bent u immers ook in uw eigen kleine gemeente Houthulst politiek actief, eerst als gemeenteraadslid en vanaf 1995 als burgemeester.

Mevrouw Tyberghien, u hebt op uw eigen manier invulling gegeven aan uw parlementair mandaat en u doet dat al twintig jaar. Een medaille als blijk van waardering is meer dan op zijn plaats. U wordt zo dadelijk in de bloemetjes gezet voor uw lange en gewaardeerde medewerking aan onze wetgevende vergadering. De heren die u omringen, zijn echter zo talrijk dat ik eerst toch nog even tot een paar van hen een woordje moet richten, maar niet zonder alvast een hartelijk applaus voor u. (*Applaus*)

Mijnheer Gabriels, beste Jaak, als historicus die twintig jaar voor de klas heeft gestaan, beseft u natuurlijk maar al te goed wat het relatieve gewicht is van twintig jaar in een mensenleven. Maar toch zult u kunnen begrijpen dat uw parlementaire carrière van twintig jaar er voor de buitenwereld indrukwekkend goed gevuld uitziet. U bent daar zelf in de eerste plaats verantwoordelijk voor. Als burgemeester en als volksvertegenwoordiger is een van uw grootste bekommernissen het contact met de bevolking. U bent het luisterende oor voor de problemen en verzuchtingen van de Breese, Limburgse en Vlaamse mensen. Het sociale en het Vlaamse, het zijn twee invalshoeken die u naar eigen zeggen bij de KSA leerde, en die bij u centraal staan.

Uw politieke loopbaan begon in augustus 1966, toen de heer Evrard Raskin u kwam vragen de toen nog jonge Volksunie in Limburg te helpen uitbouwen. U deed dat met veel succes. In 1974 werd u provincieraadslid. In 1976 haalde u met de lijst Verjonging de absolute meerderheid in uw eigen geboortedorp Bree, waar u ondertussen al twintig jaar burgemeester bent.

De stap naar het grotere politieke toneel kwam kort daarop. Van 1977 tot 1995 bent u volksvertegenwoordiger geweest en lid van de Cultuurraad en van de Vlaamse Raad. In 1985 en 1986 was u fractieleider in de Kamer en van 1986 tot 1992 partijvoorzitter, 'de rotste stiel die er bestaat', zoals Willy Claes ooit zei. 1993 was voor u een cruciaal jaar. U hebt toen voor uzelf een radicale keuze gemaakt, die u niet door iedereen in dank is afgenomen maar die u wel logisch vond. Het schijnt zelfs dat u sindsdien niet alleen uw favoriete streekbier Sezoens weet te appreciëren, maar ook Italiaanse specialiteiten zoals het bitterzoete Amaro en Averna. Verruiming heet zoiets. (*Gelach*)

In 1995 bent u Vlaams volksvertegenwoordiger geworden. Ook uit uw activiteiten als lid van deze assemblee blijkt uw uitgebreide smaakpalet. U bent altijd aandacht voor de lokale problemen van uw kieskring, uw provincie en uw mensen blijven behouden, maar u verliest nooit de grotere context uit het oog. U denkt mee over de reconversie van Limburg, het Fenixproject en de Limburgse Participatiemaatschappij, maar ook over algemenere problemen in de sfeer van ruimtelijke ordening, stedenbouw, vervoer en mobiliteit.

Een greep uit de initiatiefteksten die u indiende of mee ondertekende, zegt genoeg. Ze handelden bijvoorbeeld over de IJzeren Rijn, maar ook over de

Voorzitter

luchthaven van Antwerpen, over het probleem van de ongevallen met vrachtwagens, over het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, over de Vlaamse zeehavens enzovoort.

Sinds 1995 bent u ook de kordate en nauwgezette voorzitter van onze commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer. U leidt de vergaderingen met vaste hand. Sommigen vinden u drammerig, maar dat hoort u mij niet zeggen. U hebt een zeer gedegen dossierkennis en respect voor het Reglement. U beschouwt een commissie als een politiek forum in veel opzichten : niet alleen als discussieforum, maar vooral als werkinstrument om uw oor te luisteren te leggen bij wat er in Vlaanderen leeft. Een open beleid is uw streefdoel, op gemeentelijk niveau in de eerste plaats, maar ook in dit parlement.

Mede door het grondige werk dat in uw commissie is gebeurd en door de hoorzittingen en werkbezoeken die daar werden georganiseerd, kunnen we in dit parlement zeer doelgericht aandacht besteden aan de mobiliteitsproblematiek in Vlaanderen.

Collega, beste Jaak, ik heb in de krant gelezen dat u iets hebt met olijfbomen, de Italiaanse en de Vlaamse. Ik zal mij maar niet wagen aan gewaagde beelden over olijfkranen en ander olijfhout voor iemand die uit het bronsgroene eikenhout stamt. Maar u mag er zeker van zijn dat we in u de gewortelde, overtuigde politicus huldigen die u altijd wilt zijn.

Het is me daarom een genoegen dat ik u na dit mondelinge huldebetoon een ereteken mag overhandigen als blijk van onze waardering voor uw twintigjarige inzet in onze parlementaire assemblees. (*Applaus*)

Mijnheer de minister-president, beste Luc, van alle collega's die wij vandaag huldigen, bent u natuurlijk wel diegene die zijn parlementaire carrière het handigst achter andere activiteiten heeft verstoppt.

Als 32-jarige jurist-advocaat werd u in 1977 verkozen tot volksvertegenwoordiger in Mechelen. U bent volksvertegenwoordiger gebleven tot in 1991 en van 1985 tot 1988 was u ook fractievoorzitter. Van 1991 tot 1995 bent u senator geweest. In de Cultuurraad en in de Vlaamse Raad was u lid van de commissies voor Onderwijs, Begroting en Leefmilieu.

De uitvoerende fase in uw carrière begon al in 1988 toen u federaal minister van Werkgelegenheid werd. Maar uw echte stek is natuurlijk de eerste verdieping op het Martelaarsplein nummer 19, waar uw gedrevenheid tot volle ontplooiing kan komen. Daar werkt u aan Vlaanderen, op alle niveaus, maar in uw beginperiode als Vlaams lid van de regering werkte u in de eerste plaats op economisch gebied. Uiteindelijk was u toen, behalve minister-president van de Vlaamse Executieve, ook gemeenschapsminister van Economie. Jawel, in die termen spraken wij toen ...

Uw uitgangspunt was en is dat Vlaanderen niet de dupe mag zijn van federaal immobilisme. Ik herinner mij een interview in Trends – dat was in 1995 – waarin u sprak over de economische en financiële emancipatie van de Vlamingen. Ik citeer : 'Ik droom van een federale regering als partner en heb nachtmerries van een federale regering als schoonmoeder'. Een beetje verder in datzelfde interview gaat het specifiek over eigen fiscaliteit, eigen vennootschapsregels voor de Vlaamse ondernemingen, enzovoort. U zegt : 'De verankering is een maximale beslissingsmacht over de economie in Vlaanderen.' Zo werd de term 'verankering' gelanceerd.

U lanceerde eveneens termen als 'pro-actief'. Ondertussen is die term niet meer weg te denken uit het politieke jargon. Voor het ontstaan ervan wordt duidelijk in uw richting gewezen. Ook het gebruik van het 'naar ... toe' gaan, zou erg vaak uit uw mond komen, bijvoorbeeld 'naar de toekomst toe', wat misschien wel bijna synoniem is van pro-actief. De laatste tijd duikt nogal eens de term 'rentmeesterschap' op. Heel mooi vind ik uw mededeling dat u 'Vlaanderen op de kaart wilt zetten'. Ook dat komt regelmatig voor. Ook woorden als kennisweerbaarheid worden aan u toegeschreven. Ik benijd u om een dergelijk origineel taalgebruik en ik vind het begrijpelijk dat dit taalgebruik wordt overgenomen door velen van ons. Dat is wat men noemt : impact van een minister-president !

Ik weet hoeveel zorg u besteedt aan uw taal. Ik weet ook dat u thuis regelmatig met taal bezig bent. Uw vrouw maakt u daar vaak opmerkingen over. Trouwens, het is niet verwonderlijk dat u gevoelig bent voor taal. Dit komt wel vaker voor in een familie van leraren : uw vader was leraar, uw moeder kleuterleidster en ook uw broers, zussen en schoonzussen zijn in het onderwijs actief. Het is dus niet verbazingwekkend dat u voor een richting hebt gekozen waarbij u ons een en ander wilt leren !

U hebt het gemerkt : ik liet mij even gaan naar aanleiding van uw taalgebruik. Eigenlijk probeerde

Voorzitter

ik een beeld van u te schetsen. Ik zal het niet hebben over op tijd komen. Ik sprak al over uw inzet voor de Vlaamse economie. Als ik dienaangaande iets mag noemen, dan noem ik in ieder geval Teletnet Vlaanderen, een belangrijke realisatie. Verder ligt ook de IJzeren Rijn op de tafel van de Vlaams-Nederlandse alliantie.

U bent bekommerd om het beeld van Vlaanderen in het buitenland. Dat bracht u op het idee van een Vlaams voorlichtingsbureau voor de buitenlandse pers in Brussel. Zoiets betekent werk maken van onze externe communicatie, en dat is een goede zaak.

Wat beeldvorming naar buiten toe betreft, bent u ook inzake cultuur actief. Ik noem bijvoorbeeld uw enthousiasme voor het instellen van culturele ambassadeurs van Vlaanderen. Vlaanderen in het buitenland herkenbaar maken is voor u erg belangrijk. Het woord buitenland brengt mij dan weer op uw vele buitenlandse reizen, onder meer in het kader van samenwerkingsakkoorden, dikwijls culturele akkoorden, maar heel vaak ook akkoorden met economische en zelfs met milieudoelinden. En daarmee zijn we opnieuw beland bij eerdere thema's die u na aan het hart liggen. Zo kunnen we ook nog wel even doorgaan.

Ik besef dat ik hier vooral uw activiteiten als minister-president en als Vlaams minister belicht heb en minder als volksvertegenwoordiger of senator. Dat is logisch, want sinds 1992 brengen we uw naam vooral in verband met de uitvoerende macht in Vlaanderen. We hadden het bijvoorbeeld ook kunnen hebben over de regionalisering van de nationale sectoren waarover u in de Kamer een fel debat hebt ingezet.

Maar naast de economie, het internationale en het culturele aspect hebt u ook veel aandacht voor wetenschap, in het bijzonder voor de toegepaste wetenschap. Maar uiteraard hebt u blijvende aandacht voor Vlaanderen in het algemeen en voor elk belangrijk dossier in het bijzonder.

Mijnheer de minister-president, beste Luc, ik heb u steeds bewonderd voor uw manier van leiding geven en voor uw uitbouw van een teamgeest binnen een regering. Ik wil echter vooral ook wijzen op het feit dat u als minister-president zelf de Vlaamse regering vertegenwoordigt in het Uitgebreid Bureau van onze assemblee. Het bewijst de goede relaties tussen parlement en regering, en het feit dat u als minister-president mee in het oog wilt

houden hoe onze werkzaamheden worden geregeld. Dit siert u.

Voor een huldiging die ten volle recht zou doen aan uw leven en werken, hebben wij een hele buitengewone plenaire vergadering nodig. Ik mag dat deze vergadering niet aandoen. Maar in ieder geval geef ik, mijnheer de minister-president, beste Luc, aan onze waardering voor u als medespeler in dit parlement straks graag uiting door u de medaille voor uw twintigjarig parlementair werk te overhandigen. Er rest mij alleen nog eerst hulde te brengen aan uw medespeler op de ministerbanken : Vlaams minister Eddy Baldewijns. (*Applaus*)

Mijnheer de minister, beste Eddy, het was in uw tijd niet vanzelfsprekend dat een zoon, afkomstig uit een bescheiden landbouwersmilieu uit Gingelom, naar de normaalschool in Tienen ging. U mocht echter voor onderwijzer studeren en u volgde zelfs een vervolgopleiding tot regent.

Een leraar van 26 jaar was u toen u in 1971 gemeenteraadslid werd in Borlo-Gingelom, en u was pas 29 jaar toen u al Limburgs provincieraadslid werd. Die Benjamin-traditie hebt u ook in uw parlementaire carrière verder gezet : toen u in 1977, net voor uw 32ste verjaardag, verkozen werd tot volksvertegenwoordiger, was u het jongste parlamentslid van de toenmalige BSP. U werd in die jaren in de pers beschreven als – en ik citeer : 'de jongste in jaren en de jongste in dienst, maar erg bedrijvig'.

Aangezien ik u hier vooral in het zonnetje wil zetten in verband met uw parlementair mandaat, en niet zozeer als minister, haal ik hier graag een paar voorbeelden van uw parlementaire bedrijvigheid aan. Straks zal ik hoe dan ook dan nog wel stilstaan bij uw taak als minister. Bij voorkeur ga ik trouwens in op activiteiten uit uw beginperiode, want ze zijn vaak zo kenmerkend voor een persoon.

In de beginperiode bewees u dat u zich bezighield met plaatselijke problemen, maar ook met zaken die het plaatselijk belang overstegen. U deed een interventie in verband met een brug in Borlo, maar even goed zette u zich in voor het probleem van de fruitteelt. U verheugde zich over de bijzondere maatregelen ten voordele van wat we nu seizoenwerkers noemen, mensen die tijdelijk werkten als plukkers. En u was van mening dat de fruitteelt moest worden beschermd. Ik hoor menigeen denken : dat is iemand die zijn achtergrond niet verloochent. Inderdaad, maar u zette zich ook in voor wat op een andere manier dicht bij huis was : het probleem van de pensioenen van de mijnwerkers.

Voorzitter

U probeerde iets te regelen voor mijnwerkers die vóór 1 januari 1968 op pensioen gingen en die werden uitgesloten van allerlei voordelen ten opzichte van anderen die later op pensioen gingen.

Al in die beginperiode trad u naar voren als onderwijsspecialist, wat gezien uw achtergrond geen verbazing hoefde te wekken. Uw interventies op het gebied van het basisonderwijs, het pedagogisch hoger onderwijs en het secundair onderwijs toonden de vakman die met kennis van zaken kon spreken en oordelen. In die tijd verheugde u zich erover dat de directeurs minder administratieve zaken te verwerken zouden krijgen en zich meer zouden kunnen bezighouden met pedagogische opdrachten en taken. Vergis ik me als ik denk dat de tendens momenteel is dat die directeurs vooral moderne managers moeten zijn, managers met een mandaat ?

Voor ik ga filosoferen, keer ik terug naar een volgend stukje van uw parlementaire geschiedenis, beste Eddy. Van 1981 tot 1988 bent u secretaris van het Bureau van de Kamer geweest, en van 1988 tot 1994 quaestor van dezelfde assemblee. In onze eigen Cultuurraad en Vlaamse Raad profileerde u zich inmiddels als een eminent onderwijsspecialist, die kon putten uit zijn rijke ervaring als leraar in de rijksnormaalschool van Hasselt. Sinds 1989 was u ondertussen ook burgemeester van Gingelom geworden.

En toen werd u in januari 1994 voorzitter van de Vlaamse Raad, in een tijd die in vele opzichten gedenkwaardig mag worden genoemd. Dit gebouw naderde zijn voltooiing en bij de ambtenarij van onze assemblee werd onder uw inspirerende leiding een proces van modernisering ingezet, dat nog steeds niet is afgerond en nooit afgerond zal zijn.

Vlaams volksvertegenwoordiger bent u na de eerste rechtstreekse verkiezingen maar heel even gebleven, want op u wachtte de taak van het ministerschap met, laten we dat maar toegeven, bijwijlen loodzware verantwoordelijkheden. En de keuze van het woord 'loodzwaar' is niet toevallig. We herinneren ons nog levendig de hevige reacties op uw beleid inzake de illegale weekendhuisjes. Wekenlang ontving u dreigbrieven, soms zelfs met een kogel erbij – als dat niet loodzwaar is ! U bleef er zoals steeds tamelijk rustig bij.

Mijnheer de minister, van het personeel van het Vlaams Parlement hoor ik steeds weer dat u een innemende en uitermate vriendelijke voorzitter

van deze assemblee was. Ik ben zo vrij ervan uit te gaan dat ze daarmee niets zeggen over het gedrag en het karakter van uw opvolger in die functie. Ik begrijp hen, want ook ik heb u altijd ervaren als een deskundige, hartelijke en innemende collega.

Geachte jubilarissen, beste collega's, dames en heren genodigden, u weet dat ik graag onmiddellijk de daad bij het woord voeg. Na het applaus voor minister Baldewijns zal ik de medailles aan de gevierden overhandigen. (*Applaus*)

(*Na de lofredes gaat de voorzitter naar de jubilarissen om hun de medailles uit te reiken.*)

(*Dan neemt de voorzitter opnieuw plaats op het voorzittersgestoelte.*)

Minister Van den Bossche heeft het woord namens de Vlaamse regering.

Minister Luc Van den Bossche (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, dames en heren, aangezien ik ervan verzekerd ben dat de heer Suykerbuyk antwoordt, zal ik vrijuit spreken. (*Gelach*)

Nederig, zoals het de regering betaamt, neem ik het woord na de eerste burger van Vlaanderen. Gelukkig voor mij is de voorzitter, niettegenstaande hij een partijgenoot is, toch een dikke vriend, en heeft hij mij nog enige ruimte gelaten. Namens de Vlaamse regering sluit ik me graag aan bij de woorden van lof door de patron van deze assemblee tot de jubilarissen gericht. Of, om het nog correcter uit te drukken : ik sluit me aan namens dat deel van de regering dat vandaag niet aan de eer is. Of om het nog begrijpelijker te zeggen : ik sluit me aan namens de jeugd van de regering, trouw aan het alom bekende lied : we hebben eerbied voor jullie grijze haren. (*Gelach*)

De heer De Batselier heeft op zijn onnavolgbare wijze, wetenschappelijk en toch vriendelijk, jullie politieke activiteiten, interesses, engagement en inzet geschilderd. Laat me toe te zingen zoals ik gebekt ben : lichtvoetig, speels en zoals Gezelle schreef 'ongeriefd van woorden'.

Noblesse m'oblige te beginnen met de ancien, de heer Suykerbuyk. Herman, voor mij ben je altijd de rustige, bijna glimlachende collega gebleven, bekommerd om mijn gewicht, die wat de regering ook mocht beweren rustig tegensprak, telkens je dat nodig vond. Rustig, maar onverstoort. Je ging en je gaat ervan uit dat je verkozen wordt, telkens weer opnieuw, om wat je bent en wat je gelooft.

Van den Bossche

Er is voor jou geen enkele reden, geen welsprekende minister die je ertoe kan brengen een valse noot te spelen. Met een kluitje wil je nooit het riet ingestuurd worden. Een vrome belofte van de regering aanvaardde je altijd in dank, maar je vergat ze niet. Onvermijdelijk vroeg je na verloop van enkele maanden langs je neus weg of de minister al bevalen was van zijn belofte, en of het kindje levend en levensvatbaar is.

Herman, je hebt op onnavolgbare wijze gestalte gegeven aan het woord parlementair. Je hebt de nieuwe politieke cultuur beoefend vooraleer de mode het woord uitvond. Namens deze en alle regeringen die je scherpe controle ondergingen, wens ik getuigenis af te leggen over het lijden dat je berokkende. Wees gerust, we zijn samengekomen en hebben voltallig beslist dat we je volgaarne amnestie verlenen, inclusief de bekrachtiging en de afkondiging ervan. (*Applaus*)

Willy Kuijpers, of : van rolkraag tot gepensioneerde rakker. Een levende illustratie van Louis-Paul Boon, zijn tedere anarchist. Je hield van je parlementaire zetel, en je zetel had jou nodig om jong en vurig te blijven. Je nam jezelf nooit te veel au sérieux, en daarom en daardoor deed je ernstiger dan wie ook je werk, met de gave van verontwaardiging en de inzet van de backbencher. Willy, had je me ooit ingehuurd om je campagne te voeren, ik zou je de enige slogan cadeau gedaan hebben, die echt bij je past : taai, maar toch teder. Want je kon vreselijk tekeer gaan, met tussendoor een knipoog, je kon vechten als geen ander, je hield je fysieke conditie op peil met zingende wandelingen in de Voer. Je stond lang vruchteloos op koninklijk bezoek te wachten op de afrit van de autostrade. Je was gevreesd door tegenstanders en, gemeden door wie niet recht in je ogen kon kijken. Diezelfde Willy was zo mild, zo open voor anderen, zo vol zorg voor zijn vele kinderen en voor allen die door het leven niet met geluk gezegend waren.

Willy, de regering heeft lang beraadslaagd en uiteindelijk zijn we tot het besluit gekomen dat je door je ouders indertijd gemaakt bent aan de hand van een brandnew recept. Het recept is achteraf verloren gegaan zodat er maar één specimen van jouw soort is, jammer voor de wereld, maar gelukkig voor de regering. (*Gelach*)

Mevrouw Tyberghien is dan weer uit ander hout gesneden. Zij is een merkwaardige combinatie van kust en Boerenbond : landbouw op zee. (*Gelach en applaus*)

Ze zoekt nooit het voetlicht, ze behoort niet tot dat gild van tafelspringers dat hier al eens aanwezig is. Ze was er altijd en overal waar ze vond dat een van de punten van haar geloof in gevaar was, niet om poëtische mijmeringen ten beste te geven zoals onze vriend Van Grembergen dat zo mooi kan, noch om een filippica te laten donderen en bliksemen zoals anderen wier naam ik me niet herinner soms durven doen, wel om bijna vriendelijk mee te delen dat een en ander niet kan. Geharde ministers, zoals onze voorzitter in een vorig leven er één was, maakten kennis met je onverzettelijkheid. Gelukkig voor de regering ben jij, Maria, op voorwaarde dat er wat water in de wijn komt, daarna meestal bereid om een werkbaar compromis te sluiten. En dan ben je weer onmiddellijk weg naar de volgende opdracht, de volgende commissie. 'Een vlijtige mier' zou La Fontaine zingen, maar de fabel leert ons dat die zoveel meer vooruitziend zijn, zoveel nuttiger zijn dan de vrolijke krekkel. Het is dan ook niet toevallig dat men het voorstel van decreet op het Memoriaal van de Vlaamse beweging indachtig, kan zeggen zoals de Latijnse dichter : *exegi monumentum aere perennius*.

Totaal uit ander hout gesneden is dan weer Jaak Gabriels. Stormachtig en goedlachs. De charme van Limburg in Brussel. Een variante op God de vader in zijn eigen Bree, die vredige gemeente waar er enerzijds Gabriëlisten zijn en anderzijds partijleden allerhande. Jaak, je dook als jonge snaak de Kamer in, en sedertdien is er wat jou betreft niet veel veranderd. Hoogstens ben je het epitheton ornans 'jong' verloren, maar snaak ben je gebleven. Vriendelijk voor vriend en tegenstander, maar eens op de tribune vuur en vlam. Beweeglijk van tong en van ploeg. (*Gelach*) Want Jaak, je hebt niet gewacht op het arrest-Bosman om je vrije transfer te nemen, en de leeuw in jou blauwe klauwen te schenken. (*Gelach en applaus*)

Waar je ook zult zitten in dit halfroond, Jaak, je zult altijd Gabriëls blijven, met andere woorden een zeldzame plant in deze dichtbegroeide wildernis. De regering heeft dan ook beslist om je te beschermen. Ware de heer Johan Sauwens nog minister, dan zou je zeker geklasseerd zijn als monument. We willen je alleen maar beschermen en onszelf ook door je dringend te vragen maar om de zes maand te interpellieren. (*Gelach en applaus*)

Nu komt het gevaarlijke moment van deze rede. Als ik nu één verkeerd woord zeg, davert de regering op haar grondvesten en bereik ik op mijn een-tje meer dan de verzamelde oppositie in al die jaren. (*Gelach en applaus*) Want mij is gevraagd als LVDB over LVDB te spreken. Luc, het parlement

Van den Bossche

kent jou achtereenvolgens in drie gedaanten : Mechelse kemphaan, op een slappe koord dansende fractieleider in de nok van het circus zonder vangnet en koene minister-president. Tussendoor heb je hoogstens vier jaar een scheve schaats gereden toen je in het federale bos verdwaald was. Boeten voor die fout doe je regelmatig door 'allover the world' de leeuw te laten klauwen. Dat bezorgt mezelf ondertussen de illusie dat ik voor het heil van Vlaanderen zorg. (*Gelach*)

Vragen in dit halfroond worden door jou altijd bedacht met een antwoord dat ruim de toegemeten tijd overschrijdt. En al slaag je er af en toe eens in niet te antwoorden, dan heeft de vraagsteller meestal de indruk dat hij toch wel een beetje gelijk heeft.

Op je volzinnen heb je een patent. Niemand voor jou sprak in dergelijke periodes en dithyramben. Je bent er telkens weer, onverdroten en onvermoeid, om te getuigen van je overtuiging met een kwinkslag : Vlaanderen uitbouwen met ernst en luim. Uit het verlangen van het verleden bouw je onverdroten de toekomst. Je bent een van die rare vogels die alom in deze vergadering worden geapprecieerd, al geef ik grif toe dat de oppositie dit meestal al goed verstoopt.

De regering, die meer dan wie ook je enige kleine gebrek kent, heeft lang en moeizaam over jou beraadslaagd. Sommigen pleiten ervoor je een polskoekoeksklok cadeau te doen. (*Gelach*) Uiteindelijk hebben we die niet gekocht. We hebben ervoor geopteerd iets meer te doen en een structurele maatregel te nemen. We leggen namelijk eerst-daags bij de griffie van dit parlement een ontwerp van decreet neer waarin we bepalen dat elk aanvangsuur met terugwerkende kracht wordt vastgesteld op het uur dat u aankomt. (*Gelach*)

Zo zal je zien hoe geliefd je hier bent. Naar men me zegt, zal dit decreet met eenparigheid van stemmen worden goedgekeurd. Bovendien zal Vlaanderen met jou als regeringsleider de afspraak met de geschiedenis niet missen.

We hebben bovendien beslist jou niet de Orde van de Vlaamse Leeuw te geven, maar wel op suggestie van de zuinigste en kleinste onder ons allen de Orde van de Bedelzak toe te kennen. (*Gelach*)

Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, er rest me nu nog iets te zeggen over de heer Baldewijns. Jarenlang dacht iedereen, ik inclusief, dat hij de

zachtste onder ons allen was en dat hij bijna te goed en te braaf was om hier tussen ons te zetelen. Eddy, zelfs als voorzitter was je mild voor al die zondaars tegen de reglementen, voor al die zondaars tegen de spreektijdbeperking. Je liet ontwerpen van decreet aan de orde komen zonder zelfs gebruik te maken van de rollende r die eigen is aan je ambt. Groot was dan ook de verbazing van vriend en tegenstander toen, eens minister geworden, bleek dat je voorwaar een voorkeur had voor het spelen met bulldozertjes. (*Gelach*)

Groot werden onze ogen toen we overal in Vlaanderen in de file geduldig stonden aan te schuiven voor een plakkaat waarop stond dat de Vlaamse Gemeenschap voor ons welzijn de weg had opgebroken en er ook nog geld voor uitgif. (*Gelach*) En wij die dachten een brave, goede Limburger in ons midden te hebben.

Eddy, indien je renner was geworden, zou de sportredactie over jou hebben geschreven als over een valse trage. Je bent een trouwe, o zo betrouwbare diesel die voor iedereen een vriendelijk gebaar overheeft. Je spreidt een onverstoorbare gedrevenheid en vastberadenheid tentoon. Je zwemt van de ene zeehaven naar de andere zonder door haaien te worden opgegeten. Je slaagt er stoemelings in de begroting voor vele miljarden lichter te maken zonder ooit zonevreemd te gaan. (*Gelach*)

Ik weet wel dat je af en toe wat van de landbouwgrond afpeutert. Als het echter van jou afhangt, zal Vlaanderen er ooit geordend bijliggen.

De regering heeft dan ook beslist dat het oude misverstand bij deze definitief verdwijnt. Het is nu officieel dat je geen hart van koekenbrood hebt.

Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de regering brengt graag hulde aan deze zes jubilarissen, omdat ze in hun verschillende vormen en gedaanten veelkleurig een prachtig voorbeeld zijn van de edele betekenis van de begrippen parlement en democratie. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Suykerbuyk heeft het woord.

DANKWOORD

De heer Herman Suykerbuyk (*Op de tribune*) : Namens mijn collega's wil ik de voorzitter, de

Suykerbuyk

minister vice-president van de Vlaamse regering en ook u allen danken voor deze hulde. De vriendelijke woorden van de voorzitter doen denken aan de uitspraak van de katholieke theoloog Hans Küng, die regelmatig met Rome overhoop lag in verband met het dogma van de onfeilbaarheid van de paus. Toen het Vaticaan onverwachts een lofzang op hem liet horen, was zijn reactie : 'Zou de paus dan toch onfeilbaar zijn ?' (*Gelach*)

Vandaag mogen we met zijn zessen op de ereplaatsen zitten. Dat is zo omdat we gewoon een dagje ouder zijn geworden, en al die jaren door de kiezer zijn afgevaardigd naar het federale en sinds 1995 ook naar dit Vlaams Parlement.

Het zal wel diezelfde kiezer zijn die ervoor zorgde dat de groep gevierden van vandaag het prototype is van elke Vlaamse afvaardiging. West-Vlaanderen en Limburg zijn er altijd bij. En omdat Limburg nog steeds een reconversiefase doormaakt, heeft die provincie zelfs twee mensen afgevaardigd. (*Gelach*) De anderen zijn Brabanders, van zuid naar noord, uiteraard via Mechelen.

Allen zijn burgemeester of zijn dat geweest, op één uitzondering na. Maar die uitzondering, de minister-president, is nog net jong genoeg om dat pact alsnog met zijn gemeente aan te gaan. Allen waren we ooit lid van het federale parlement, van de kamer of de senaat. Daar hebben we de woordkunst van de Latijnen aanhoord en bewonderd, al gaven we dat laatste niet toe. De zakelijkheid van dit parlement contrasteert daar heel sterk mee. We zullen vandaag echter geen punten uitdelen.

Natuurlijk hebben we niet alles meegemaakt. Dat geldt vooral voor de drie CVP'ers die al die jaren nooit in de oppositie hebben vertoefd. Maar om geen wig te drijven tussen de gevierden, voeg ik daar onmiddellijk aan toe dat dit laatste geen verdienste is. (*Gelach*) Kamervoorzitter Achiël Van Acker zegde ooit eens : 'De oppositie doet het goed, zij moet daar blijven.' (*Gelach*)

Hier voor u zitten zes volksvertegenwoordigers die allen zeer partijdig zijn. Maar goed ook : onpartijdigheid is kunstmatig en eigenlijk zelf ook een vorm van partijdigheid.

Alle zes zijn, naargelang het geval, eerst tot spreken en dan tot luisteren bereid. We zijn maar mensen. Allemaal hebben we in de loop van de jaren een aantal vriendschappen opgebouwd. Die vriendschappen overschrijden de grenzen van de

fracties en de partijen. Allemaal hebben we onze irritaties met een nogal wijd verspreide voorkeur voor diegenen die men politieke vrienden noemt.

Ik heb de anderen niet geraadpleegd over wat ik nu zal zeggen. Ik stel gewoon vast dat het leven – zowel op persoonlijk vlak, als in Vlaanderen en ver daarbuiten – de laatste veertig jaar grondig door elkaar is geschud. Ik heb de indruk dat u van deze uitspraak niet steil achterover zult vallen. Maar de gevierden van vandaag hebben al wat levensjaren opgestapeld. Zij mogen misschien wel zeggen dat de veranderingen voor hen iets zichtbaarder zijn, en dat ze over sommige veranderingen enigszins ongerust zijn.

Is de evolutie op alle vlakken positief ? Die vraag mogen de oudsten onder ons toch stellen. Ikzelf beperk me tot de volgende vraag. Is de parlementaire democratie, waarbij de verhouding tussen de Vlamingen en hun politieke vertegenwoordigers centraal staan, in nood, in gevaar, of zonder meer in goede staat ? Niemand zal ontkennen dat er knipperlichten branden en dat we ons dus in de gevarenzone bevinden. Dit parlement, dat pogingen doet om uit deze zone te geraken, moet zich vragen blijven stellen en zoeken naar de goede oplossing.

Ik hoor soms links en rechts dat het dubbelmandaat van destijds nog niet zo slecht was. Men zat immers dicht bij het federale vuur. Eigenlijk komt dit er, waarschijnlijk onbedoeld, op neer dat deze Vlaamse parlementaire instelling overbodig is.

Het belangrijkste punt blijft echter de vraag hoe het goed gezag samen met het vertrouwen gestalte kan krijgen. In dat verband zijn de intenties waarmee men is beziel, vaak belangrijker dan de maatregelen die worden genomen. Met grote regelmaat is niemand gediend, ook niet in Vlaanderen.

Naast vertrouwen is dit van belang. Zo heeft de Nederlandse theoloog, de heer Kuitert, een bekend boek geschreven, met als titel 'Alles is politiek'. Hij voegt er echter snel aan toe dat politiek ook niet alles is. Zou het waar zijn dat alles politiek is ? Voor een politicus, zowel in het parlement als in de regering, loont het in elk geval de moeite daarover na te denken. Chesterton steekt ons hierbij een handje toe : 'Geef me de nederigheid te aanvaarden wat niet kan veranderd worden, geef me de moed te veranderen wat kan veranderd worden en geef me de wijsheid om het verschil tussen beide te kennen'.

Suykerbuyk

Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil voorkomen dat wordt geraakt aan het klassieke onevenwicht tussen de tijd die wordt besteed aan toespraken en de tijd die wordt besteed aan de receptie die daarop volgt.

Ik wil de voorzitter en het Bureau nogmaals danken voor het inpassen van deze hulde in de toch zware vergaderagenda van de laatste weken voor het zomerreces. We zijn dankbaar dat we dit politiek mandaat zo lang hebben mogen waarnemen. Voor een aantal onder ons houdt het daarmee niet op. (*Applaus*)

De voorzitter : Geachte collega's, dames en heren ministers, graag nodig ik u nu, samen met de jubilarissen en de genodigden, uit in de Schelp waar het Vlaams Parlement u een receptie aanbiedt.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, wij komen om 15 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 12.58 uur.*
